

Ο Νοέμβρης του 2014 είναι ο μήνας των αρχαιρεσιών στο Συνδικάτο Οικοδόμων Αθήνας. Μια κομβικής σημασίας διαδικασία, για την ιστορική συνδικαλιστική οργάνωση στον χώρο των κατασκευών (και μια από τις πιο ισχυρές - για δεκαετίες - στον ιδιωτικό τομέα), μέσα στο ασφυκτικό πλαίσιο που οριοθετούν δύο αντικρουόμενες πραγματικότητες. Από τη μία, αυτή των καπιταλιστών του κλάδου, οι οποίοι μέσα από τη συνεχιζόμενη συγκεντροποίηση των κεφαλαίων, ξαναμοίρασαν την πίτα και επέβαλλαν πλήρως τους όρους τους, ανοίγοντας κυριολεκτικά και μεταφορικά νέους δρόμους κερδοφορίας. Από την άλλη, η πραγματικότητα της πλατιάς βάσης των εργατών της οικοδομής, που βρίσκεται σε συνεχιζόμενη πορεία ανέχειας, εξαθλίωσης, τεράστιας ανεργίας (η οποία ακόμα κι αν μετρηθεί σε κανονικά νούμερα, αφαιρώντας τους εργαζόμενους που έχουν αποχωρήσει οριστικά από τον κλάδο ή και τη χώρα, αγγίζει και ίσως να υπερβίνει το 70%) και απώλειας των περισσότερων κατακτήσεων της.

Απέναντι στην επέλαση του κατασκευαστικού Κεφαλαίου, η απάντηση της οικοδομικής βάσης, παραμένει ακόμα και σήμερα το μεγάλο ζητούμενο. Η συνδικαλιστική οργάνωση των οικοδόμων, απομαζικοποιημένη και άνευρη χωρίς την στοιχειώδη προετοιμασία, όλη την προηγούμενη περίοδο, απέτυχε να δώσει τη μάχη για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων και τη βελτίωση της θέσης των εργατών του κλάδου. Θα ήταν όμως εύκολο μα και άστοχο, να αναζητήσουμε τις ευθύνες για την χρεοκοπία της Ομοσπονδίας και του Συνδικάτου, απλά και μόνο στην πολιτική, την τακτική, τους στόχους της διοίκησης και των δυνάμεων του ΠΑΜΕ που κυριαρχούν σε αυτή ή στην αλλοπρόσαλλη γραμμή της τελευταίας περιόδου, όπου από τον «ντούρο» αντικαπιταλισμό στα λόγια, πέρασαν στη λογική του μη χείρον βέλτιστον (διαδήλωση 1ης Νοέμβρη και υπεράσπιση των συμβάσεων του 2009). Το συνδικαλιστικό κίνημα των οικοδόμων εξαργυρώνει σήμερα, τα λάθη, τις ελλείψεις και τη γραμμή των προηγούμενων δεκαετιών. Η απομάκρυνση των οργανώσεών του από το μεγάλο τμήμα της εργατικής τάξης του κλάδου, η απουσία αγώνων - με ορόσημο την περίοδο των ολυμπιακών έργων- η επικράτηση των μικροαστικών στρωμάτων και των συμφερόντων τους στο εσωτερικό του, η έλλειψη δημοκρατικών διαδικασιών βάσης και παραγωγής πολιτικής από τους ίδιους τους εργάτες, αλλά και η μακρά περίοδος άκρατου οικονομισμού του παρελθόντος, είναι μερικά από τα βασικά στοιχεία που συνθέτουν την εικόνα της εργατικής οργάνωσης των οικοδόμων.

Η Πρωτοβουλία Οικοδόμων, η πιο συνεπής έκφραση της ταξικής πτέρυγας, που εμφανίστηκε από συγκρότησης του Συνδικάτου, με σταθερή παρουσία και παρέμβαση στο οικοδομικό κίνημα, για περισσότερο από μια δεκαετία, άνοιξε και έθεσε ζητήματα που αφορούσαν την ίδια τη φυσιογνωμία του Συνδικάτου, τους στόχους του, τα χαρακτηριστικά του. Άνοιξε μέτωπο απέναντι στην εργοδοσία σε μια σειρά από εργοτάξια, ανέβασε τον πήχη των διεκδικήσεων με κύρια αυτή των συμβάσεων, έθεσε για πρώτη φορά το ζήτημα της συνδικαλιστικής ενοποίησης στον τομέα των κατασκευών, συσπείρωσε ένα ευρύ δυναμικό Ελλήνων και μεταναστών οικοδόμων. Απέναντί της βρήκε από την πρώτη στιγμή σύσσωμη την ηγεσία του Συνδικάτου, η οποία δε δίστασε να υπερβεί ακόμα και τα όρια της γραφικότητας, αγγίζοντας τη σφαίρα της μεταφυσικής στις εκλογικές διαδικασίες αλλά και στις συνελεύσεις. Απέναντί της όμως βρήκε ακόμα και αγωνιστές του κλάδου, οι οποίοι αν και είχαν προβληματισμούς και ενστάσεις σε σχέση με την πορεία του Συνδικάτου, φρόντισαν δια της σιωπής, να γυρίσουν την πλάτη σε οποιαδήποτε απόπειρα εμφάνισης διαφορετικής συλλογικής πρότασης σε ταξική κατεύθυνση.

Σήμερα, με συσσωρευμένη εμπειρία πλέον, η Πρωτοβουλία καλείται να κάνει τον απολογισμό της και την αυτοκριτική της, ανοίγοντας μια ευρύτερη συζήτηση στο εσωτερικό της μα και -κυρίως- στο σύνολο των οικοδόμων, σχεδιάζοντας εκ νέου τη στρατηγική για την αναγέννηση και την επανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος στις κατασκευές. Και αυτή η διαδικασία δεν μπορεί να ξεκινήσει αν δε λάβει υπόψη της την κατάσταση του εργατικού κινήματος αλλά και αν δεν γίνει υπόθεση συνολικότερα όλων εκείνων των δυνάμεων που αυτοπροσδιορίζονται ως ταξικές και αντικαπιταλιστικές μέσα στο κίνημα. Πολύ περισσότερο δεν θα έχει κανένα νόημα αν δεν ξαναβρεί το νήμα που μπορεί να ενοποιήσει σήμερα την ανάγκη για αναχαίτιση της επίθεσης που δέχεται ο κόσμος της Εργασίας με το στόχο της ανατροπής του καπιταλισμού. Αν δε διστάσει να βάλει όλες εκείνες τις «κόκκινες γραμμές» στις διεκδικήσεις, που θα ξεφεύγουν από τα όρια του εφικτού και θα διαπαιδαγωγούν την τάξη στο να επιβάλλει και όχι απλά να απαιτεί. Στο να πολιτικοποιείται και να αποκτά συνείδηση και όχι να μειώνει τις προσδοκίες της.

Απαραίτητη προϋπόθεση, σήμερα όσο ποτέ άλλοτε, είναι:

Η συγκρότηση του αντικαπιταλιστικού πόλου του εργατικού κινήματος, σε πλήρη οργανωτικό και προταγματικό διαχωρισμό από όλες τις φωνές ενσωμάτωσης και συμβιβασμού αλλά και από όλες τις δυνάμεις που με τον έναν ή άλλο τρόπο ρίχνουν νερό στο μύλο της διαχείρισης (ΜΕ.Τ.Α, Π.Α.ΜΕ με το ρηχό πλαίσιο πάλης των 751 ευρώ, αλλά και δυνάμεις από το χώρο της «ριζοσπαστικής» Αριστεράς).

Η υιοθέτηση ενός ξεκάθਾਰου αντικαπιταλιστικού πλαισίου προωθημένων αναβαθμισμένων αιτημάτων και μορφών πάλης (αυξήσεις που θα υπερβαίνουν τις ΣΣΕ του 2009, μείωση των ωρών εργασίας, κατάργηση όλων των αντεργατικών - αντιασφαλιστικών νόμων, κατάργηση της εργατικής εισφοράς στα ταμεία).

Η καταγραφή ολοκληρωμένης πρότασης για τους βασικούς τομείς της παραγωγής, για την υγεία, την εκπαίδευση, τις μεταφορές στην υπηρεσία της εργατικής τάξης και των συμφερόντων της. Πρόταση που θα έρχεται σε σύγκρουση με την αναπτυξιακή λογική του Κεφαλαίου αλλά και με λογικές για παραγωγική ανασυγκρότηση και καλύτερη διαχείριση του καπιταλισμού.

Η σύγκρουση με μικροαστικές λογικές και συμφέροντα.

Οι οργανωτικές απόπειρες πέρα και απέναντι στα μοντέλα του συνδικαλιστικού κουφαριού. Η ένταξη των ανεργων στις συνδικαλιστικές οργανώσεις ως αναπόσπαστο τμήμα τους και η ενοποίηση των αιτημάτων τους με τα συνολικά αιτήματα του εργατικού κινήματος.

Η αναβάθμιση και πολιτικοποίηση των εργατικών - συνδικαλιστικών οργανώσεων και το τσάκισμα των λογικών της ανάθεσης στις κυβερνητικές και συνολικότερα κοινοβουλευτικές καλένδες.

Ας το πάρουμε χαμπάρι! Σήμερα απεναντί μας, δεν έχουμε τις αστικοποιημένες ή ρεφορμιστικές ή σοσιαλδημοκρατικές εκφράσεις του συνδικαλισμού, οι οποίες δεν ηττήθηκαν, αντίθετα κέρδισαν, ηγεμόνευσαν και ολοκλήρωσαν τον κύκλο τους, αλλά τις τραγικές συνέπειές τους. Αν δεν καλύψουμε το κενό τους, βαδίζοντας ξανά στα χνάρια του επαναστατικού συνδικαλισμού, θα το κάνουν οι νέες εκφράσεις ενσωμάτωσης και υποταγής, που παραμονεύουν καρτερικά.

**Ο Τάσος Χριστόπουλος είναι μέλος της Πρωτοβουλίας Οικοδόμων και το κείμενο αυτό είναι προδημοσίευση από την εφημερίδα "ΡΟΣΙΝΑΝΤΕ" Νοεμβρίου (φ. 36)*